

Požár v katedrále Notre-Dame

Autor: Morgoth

Jedna starobylá britská legenda vypráví o skotském králi Robertu Bruceovi. Ten na útěku před Angličany našel dočasné útočiště v chatrči (podle jiných verzí pověsti v jeskyni). Jak tak seděl ve svém ubohém úkrytu, znavený prohrami i neustálým pronásledováním, všiml si pavouka, kterému se také hatily jeho záměry. Snažil se totiž připojit své vlákno ke vzdálenějšímu koutu stropu, který se mu však nedařilo dosáhnout. Pavouk proto houpáním tam a zpět postupně získával rychlost, dokud se mu nakonec nepodařilo napojit své síť, a tak získat dobrý základ pro svou konstrukci.

Král Robert si z toho odnesl morální ponaučení o nezbytnosti vůle, odhodlání a neochoty vzdávat se.

Zatímco Bruce v chatrči pozoroval pavouka, Francouzi oslavovali nedávné dokončení katedrály Notre-Dame. Trvalo jim to sice celé století, ale podobně jako pavouk se nenechali odradit.

Co je pohánělo? Odkud vyvěrala jejich vůle a odhodlání? Stavitelům v dobách dlouho před objevem jeřábu, moderního stavebního vybavení i elektronických zařízení se musely rozměry katedrály jistě jevit vpravdě nadlidské. Proč to tedy dělali?

Spenglerovskou terminologií byl středověk jarem evropské civilizace: jako semeno zasazené do zalité a pohnojené prsti se jí dostávalo všech nezbytných součástí, aby mohl vzejít nový život – nebo nová civilizace.

Katedrály v Canterbury, Kolíně, Chartres i pařížská Notre-Dame byly dokončeny v rozmezí jednoho století, zhruba před 800 lety. Je tedy zřejmé, že někdy v té době našla evropská křesťanská civilizace své vyjádření a dobře si uvědomovala, kým v tomto duchovním schématu je, svou identitu: my Evropané jsme vstoupili do kulturní éry.

Během této epochy horečné činnosti jsme svědky položení základů budoucí největší civilizace lidských dějin. Semínko si razí cestu ke slunci. Není tu ani stopa nedůvěry v sebe sama, relativismu ani nejistoty.

Utváří se tu morální, umělecká i metafyzická architektura, která vtiskne podobu tomu, co to napříč našimi dějinami znamená být Evropanem. Nebo tomu, co někteří, zejména němečtí filozofové, později nazvou **faustovskou** civilizací. Faustovou tragédií však bylo, že prodal svou duši za materiální velkolepost – stejně jako to učinil evropský člověk prostřednictvím osvícenství.

Civilizace prostřednictvím vědy a materialismu mění to, co kdysi bylo malé, ale hluboké a duchovní, na masivní a velkolepé, ale plytké.

Západní civilizace časem dospěla ve svém rozsahu a plytkosti tak daleko, že se před našima očima, podobna ledové kře na jezeře, trhá na kusy a rozpadá.

Hořkou ironií osudu umožnila právě špičková technická dovednost Evropanům zachovat a ochránit budovy i umělecké artefakty ranější, dynamičtější periody. Naši lidé si tak hýčkají zdání trvalosti, přestože jaro naší kultury je dávno pryč a před námi zívá propast hluboké zimy. Květina dosáhla plnosti, vykvetla – a nyní už ji nečeká nic jiného než postupné uvadání, paraziti a hniloba.

Na Twitteru jsem si všiml postřehu Richarda Spencera, že zatímco Notre-Dame vyhořela, pomníky modernismu a neoliberalismu neotřesitelně stojí dál. Vezměme si třeba tento ve Francii asi nejznámější symbol:

La Grande Arche (Velký oblouk) ve čtvrti La Défense

Všimněte, že celým smyslem objektu je vykřičet do světa, že v jeho středu, v srdci se nenachází vůbec nic, jen prázdnota.

V srdci katedrály dochází k projevu věčného a duchovního v našem materiálním světě, když však zaprodáte svou duši materialismu a vědě, dostanete na oplátku jediné prázdnotu, zrovna jako Faust.

To, čemu dnes říkáme kultura, je směsicí moderního braku a pozůstatků našeho vlastního dřívějšího, tj. kulturního, civilizačního stadia. Přelud permanence je vyživován vírou, že dokud trvá něco jako Notre-Dame, nic zásadního se přece nemůže změnit. Tyto velkolepé budovy tak vlastně slouží jako teplá příkrývka pro vystrašené dítě. Když pak jeden z těchto ikonických základních kamenů evropské identity zachvátí plameny, odhalují hrůzu z prozření, že se změnilo úplně všechno. Podívejte se kolem sebe, nezbyvá už v podstatě nic.

Nepochybuji, že francouzští činitelé zajistí opravu katedrály, nechají vystavět novou věž a za pomoci nejnovějších technologií Notre-Dame zrekonstruují. Neznamená to ale o mnoho víc, než že masový člověk globalistů bude i za pár dalších staletí moct bloumat po

pamětihodnosti a cpát se při tom Big Macem.

Osobně bych raději viděl přetvoření evropského ducha, nově zasazené semínko.

Transkript videa *The Symbolism Of Notre-Dame In Flames* (pod názvem *The Symbolism Of Notre-Dame Burning*) vyšel na stránkách *Morgoth's Review* 16. dubna 2019.